

PARIS

door LEO R. KRIJN, Voorzitter der S. Liga en Jurylid voor Nederland

Rrrrrr! De nazaten van De Ruyter bestijgen met de zelfwerkende lift de 5e verdieping. Onder ons de gapende afgrond, binnen een geroezemoes van stemmen.

Uitgestrekte handen, kennismaken, en kennis hernieuwen. Vele talen door elkaar: de toren van Babel!

„Vriend Shaw heeft ons telegrafisch op het hart gedrukt, u zóó goed te ontvangen, als u ons deed, verzekert ons stralend Pierre Boyer, de Hoofdredacteur van „Ciné-Amateur” en we zullen ons best doen”. Lemare, Bonvoisin en Seville begroeten ons als oude vrienden, Bricon, de president en Buisset verzekeren dat ze alles voor ons zullen doen en laten ons met trotsch het programma zien: zeventien landen hebben 8 á 10.000 m ingezonden.

Op onze vraag, of de andere Hollanders reeds acte de presence hebben gegeven, wijst men ons op zes leege glazen: Beeld van nieuwe zakelijkheid in sympathieken vorm.

Men moet de Jury in groepen splitsen en wij hebben — hetgeen later blijkt — pech en worden bij de 16 mm documentaire ingedeeld, met Tsjecho-Slowakije, Japan, België, Oostenrijk en Frankrijk. De heer Polak krijgt een andere afdeling. De onze bevat 15 films. Algemeene indruk: 10 films verloren tijd; 5 interessant. De meeste inzenders realiseeren niet, dat ze voor een filmwedstrijd inzenden en denken: „wat ik in mijn Natuurhistorische Alpen-reisvereniging of huiskamer vertoon is goed genoeg voor een concours. Gelukkig, dat er een Jury is!

Fouten: te weinig zelfcritiek, slechte of geen overgangen, te lange scènes, slordigheid of spaarzaamheid bij het monteren, door te weinig of totaal niet knippen. Resultaat bij den beschouwer: vermoeidheid en verveling.

De beste film volgens mij is in deze categorie die van Japan. Een tocht in het voorjaar, uitmuntend door goede fotografie, goed geknipt en een logischen gedachtengang volgend. Jammer, als de film ten einde is.

Dan volgen „Kleuterschool” en de Italiaansche film, „IJzergieterij”. Beide te lang, beide niet opgefokt voor een wedstrijd. Italië geeft technisch moeilijke opnamen van stilstaande dingen; Holland heeft technisch een minder zware opgave van moeilijk te fotografeeren sujetten. Italië: samenwerking van een waschlijst functionarissen; Holland éénmans-werk en

daarom door mij hooger gewaardeerd Frankrijk met „Sous les ponts de Paris”, kon niet tegelijk met de muziek worden gedraaid, die juist later een goede steun voor de film bleek te zijn. Goede reportage, doch te weinig samenhang. Technisch uitstekend.

Canada introduceert zijn film met de bescheiden mededeeling, dat deze (anno 1931) tot de tien beste Amerikaansche films behoort, die in 1932 zijn ingezonden. Films zijn niet als wijn, en in 1933 smaakte het „regen”water in deze film zóó flauw, dat ik de Amerikaansche collega's gaarne hier een hartig woordje over zou willen zeggen. Beneden alle critiek!

Tegenover de Hongaarsche film — „Bestijging van den Gross Glockner”, waar de opnamen moeilijk waren en dan ook niet gelukten, waren de Bijenfilm (Spanje) en de „Garden-close-up” (Amerika) tenminste technisch grotendeels goed. Merkwaardig was het, dat door overbelichting en ontwikkel-forcering de Grossglockner steeds in sneeuw gehuld bleef. Een hierbij onjuiste, doch misschien nuttige truc om sneeuw te maken in den zomer. De maker van de film „Venetië” vond duiven het meest interessant in de stad, wat anderen weer betwijfelden. Plotseling komt hij tot de ontdekking, dat er ook water is, maakt hiervan aardige fragmenten, maar . . . het blijft een reisfilm. Hij heeft niets geknipt en het resultaat is dan ook een duivenhutspot met klagebouwen.

Zoo vindt de Duitse inzender van de film Helgoland het moeilijk te beslissen: wordt de film een propaganda voor Helgoland, of een begeleidend schrijven voor een hondententoonstelling? Zijn twee, overigens lieve hond'es storen het strandbeeld door hun aanwezigheid. Met goed knippen had dit een aardige film kunnen worden. „In der Beschänkung zeigt sich der Meister”.

België had het aardige idee, om op een gedicht van Rodenbach een film van Brugge te maken. Het gevaar is hierbij: te veel tekst. Bovendien waren de opnamen teveel lantaarnplaatjes.

Zwitserland zond een dierenfilm. Ik wilde zeggen „bij de konijnen af”, maar dat is onbillijk. Vrij goede techniek, doch veel te lang, zonder eenigen overgang.

Toen ik 's avonds half elf klaar was, wilde ik ook eens een pretje hebben en ging daarom naar de afdeeling scenario en viel daar midden in de Hollandsche „Illusie”. Het werkte ontvullend. Daarna zag ik nog een aardig Italiaansch speelfilmpje, technisch prima, maar met kinderen, heksen en menscheneters. Te naïef voor volwassenen en schrikbaar voor kinderen. Montessorie was echter geen Jurylid!

Zaterdag was het nog eens aantreden voor de 8 mm. Het is ongelooflijk, wat hiermede te bereiken is. Een resultaat, absoluut gelijkwaardig aan 9,5 of 16 mm. De projectie moet alleen binnen zekere grenzen blijven, die echter ruimschoots voldoende zijn voor kamergebruik.

Er was hier een zeer goede Japansche film, een vrij goede reportage-film van een Engelsche teekenschool en een middelmatige Fransche weergave van rivierbeelden.

In de afdeeling Speelfilm een geestige comédie: „Sang chaud”, hetgeen een parodie op Sancho Pança en Don Quichot bleek te zijn. Prima opnamen, geestig en spannend.

Toen begon het plezier. Een tocht in een tiental auto's, naar de ateliers van Pathé-Nathan, waar we heusche nagemaakte boomen en werkelijk heusche klank-opnamen zagen en hoorden. We zaten met ongeveer 120 gasten in de Pergola, aan het feestdiner. Aan de wanden: lampen en schijnwerpers, waardoor elke spreker in het zonnetje gezet werd.

Een buitengewoon gezellig samenzijn, waar hartelijke woorden gewisseld werden en waar uw vertegenwoordiger gelegenheid had onze Fransche vrienden uit uw aller naam te danken voor het vele, dat ze voor ons deden en te feliciteeren met het succes van het 3e Concours. Een aardige verrassing was de Concoursfilm, die de gedelegeerden en de feesten vertoonde.

Ofschoon in cadans naar „le-re-sul-tat” gevraagd werd, moesten we wachten tot Zondagavond, waar op een Gala-avond de uitslag bekend gemaakt werd. Wij hebben daarna een filmvoorstelling in het Marignan-theater bezocht, (Le voleur), waar we vergelijkingen konden maken! Deze werkzaamheid werd voortgezet toen we in de winterkoude met onze gastheeren naar de „Cote d'Azur” gingen.

Zondagavond werd de Gala-soiree gehouden, waarbij de uitslag bekend gemaakt werd. Nederland kon slechts één tweeden prijs verwerven, n.l. voor de film „Camera-avontuur” van P. R e i j n d e r s, Eindhoven.

De uitslag was voor 8 mm:

1e prijs scenario: Frankrijk.

1e prijs documentair: Japan.

Voor 9,5 mm: Scénario: 1e prijs: Frankrijk.

2e prijs: Yoego-Slavië.

Documentair: 1e prijs: Japan.

2e prijs: Tsjecho-Slowakije en Frankrijk.

Genre: 1e prijs: Japan.

2e prijs: Tsjecho-Slowakije.

„De omhelzing”

Uit „Camera-
avontuur”
van P. Reynders.

Bekroond met den
2en prijs in het
Internat. Concours
te Parijs.

Voor 16 mm Scenario:

1e prijs: Frankrijk.

2e prijs: Italië en Japan.

Documentair:

1e prijs: Japan.

2e prijs: Frankrijk.

16 mm Genre: 1e prijs: Amerika.

2e prijs: Nederland.

Het landenclassement was:

1 Japan. 2 Frankrijk. 3 Amerika en Tsjecho Slowakije. 4 Nederland, Italië en Yoego-Slavië.

Ik had het genoeg, dezen avond verschillende films te zien, die ik bij de keuring (er waren vier commissies) moest missen. O.a. werd vertoond, „Filmstudie” van Clement, en verschillende andere buitenlandsche. Bij het weerzien van Venetië, merkte ik, dat ik in mijn oordeel wellicht wat hard was.

Opmerkelijk was „Fantasie-revolutie”, een interessante Japansche absolute film, en „I 'd be delighted” een speciaal genre Amerikaansche speelfilm. Technisch waren de speelfilms veel beter afgewerkt dan de documentaire, terwijl ik vernam dat bijna alle 9,5 films tenminste goed waren.

Het Concours 1933 ligt achter ons. Onze gastheeren hebben geen moeite gespaard. Alles is ten volle geslaagd en wij zijn getroffen door hun vriendelijke zorgen. Rest ons nog de hartelijke groeten over te brengen aan hunne vrienden in Holland. Het Concours heeft ons veel geleerd, waarop we nader zullen terugkomen. Het vliegtuig wacht, resp.: wacht niet!

Werkfoto tijdens het opnemen van „Camera-avontuur” van P. Reynders.